

FATE

THE WINX SAGA

De eerste vonk

Sarah Rees Brennan

FATE

THE WINX SAGA

De eerste vonk

Vertaling: Sandra C. Hessels | Creative Difference

Horizon

Sarah Rees Brennan, 2022

Vertaling uit het Engels: Sandra C. Hessels | Creative Difference

Omslagontwerp: Katie Fincj

Vormgeving binnenwerk: Crius Groep, Hulshout

Fate: The Winx Saga™ 2022 Rainbow S.p.A. All Rights Reserved.

© Netflix 2022. Used with permission.

Fate: The Winx Saga™ is based on the Winx Club Series created by Iginio Straffi.

ISBN 978 94 641 0145 4

ISBN 978 94 641 0146 1 (e-book)

D/2022/13.656/12

NUR 285

www.horizon.be

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Horizon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Vertegenwoordiging in Vlaanderen

Overamstel Uitgevers België

Leopold De Waelstraat 17A

2000 Antwerpen

Vertegenwoordiging in Nederland

Overamstel Uitgevers

Paul van Vlissingenstraat 18

1096 BK Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ondanks alle zorg die aan de samenstelling van de uitgave werd besteed, kan de redactie of de auteur noch de uitgever aansprakelijkheid aanvaarden voor eventuele schade die zou kunnen voortvloeien uit enige fout die in deze publicatie zou kunnen voorkomen.

Bij het achterhalen van de auteursrechten van de illustraties is met grote zorgvuldigheid te werk gegaan. Als er niettemin onvolkomenheden zouden worden geconstateerd, dan zal de uitgeverij daarvan graag op de hoogte worden gesteld.

*Opgedragen aan Anthony en Fionnuala, Lord en Lady Ardee,
en alle anderen van de groep, met dank voor de hartelijke
ontvangst op Killruddery House, het werkelijke Alfea.*

Hoofdstuk 1

Bittere glorie

*De meest bevoorrechten, de uitverkorenen,
Allemaal al in hun jeugd geruïneerd,
Allemaal, allemaal, aan die onmenselijke
Bittere glorie ten onder gegaan.*

— W.B. Yeats

WELKOM OP ALFEA!

Een pamflet voor toekomstige leerlingen
op onze allereerste introductiedag

Het kasteel van Alfea is lang geleden gebouwd als een instelling waar jonge feeën worden opgeleid en waar het gemeenschapsgevoel wordt aangewakkerd tussen feeën met verschillende magische achtergronden. Honderd jaar later is de militaire afdeling toegevoegd met een eigen gebouw voor de Specialisten, waar leerlingen die geen feeën, maar wel onze bondgenoten zijn, in de krijgskunsten worden getraind.

Of je nu een Specialist bent of een fee, en ongeacht welke soort magie je beheerst – water, aarde, licht, gemoed, technologie, vuur of lucht – vandaag heten we je hartelijk welkom om deel te nemen aan onze eeuwenoude traditie. Struin door de tuinen van Alfea, zoek je weg door de doolhof of wandel door het woud (maar kom alsjeblieft niet te dicht bij de Barrière). Binnen deze tijdloze stenen muren begint de ontdekkingsreis naar wie je bent.

VEILIGHEIDSMEDEDELING:

- Blijf weg' uit de Oostvleugel, aangezien dit deel van het gebouw in een vervallen staat verkeert.
- Raak geen van de planten in de kas aan zonder toezicht of toestemming van professor Harvey. Veel van de planten zijn magisch en/of giftig.
- Daag' een Specialist niet uit om met je te vechten, want ze kunnen je nek breken.
- Vergis je niet in magie waarmee je onbekend bent. Jij mag' misschien een Aardfee zijn, maar een Waterfee kan je laten verdrinken en een Lichtfee kan je verblinden.
- Denk eraan: het is belangrijk om respectvol met elkaar om te gaan. Wij zien Alfea als een plek van harmonie tussen iedereen.

DEZE TEKST IS BEDOELD VOOR FEEËN EN
WISSELKINDEREN UIT DE EERSTE WERELD.
JE KUNT DIT OVERSLAAN ALS JE AFKOMSTIG
BENT UIT SOLARIA, ERAKLYON ETC.

Dit rijk zal er wel heel anders uitzien dan je gewend bent als je uit de mensenwereld komt. Hier is er magie in plaats van elektriciteit en kennen we machtige koningen en koninginnen in plaats van presidenten en premiers. Maar over één ding kan ik je vast geruststellen, en dat is ook altijd de eerste vraag die we krijgen: ja, we hebben hier ook internet. Het wordt anders aangedreven dan bij jullie, maar je kunt hier gewoon verbinding maken en je telefoon werkt hier ook. Je kunt zelfs naar huis bellen!

HET HART VAN DE VROUW

In het feeënrijk Solaria stond Alfea, een groot kasteel, vlak bij een waterval en omringd door bossen. Elke verstandige fee stuurde haar kinderen hiernaartoe, want het was de enige onderwijsinstelling van alle feeënrijken die voorbeeldige studenten afleverde.

Farah Dowling, de directrice van de school, was maar wat trots op die reputatie. Ze had genoeg opgeofferd om die in stand te houden en ze zou haar koste wat het kost beschermen.

En omdat ze zo trots was op Alfea, had ze besloten deze introductiedag te organiseren, wellicht zelfs tegen beter weten in. Ze keek naar het vel papier dat voor haar op het bureau lag en strepte de woorden 'en wisselkinderen' door, want ze waren immers moderne, verlichte feeën. Tegenwoordig waren er geen wisselkinderen meer. Ze schoof het welkomstpamflet voor de introductiedag opzij en keek naar de geheime brief die ze eronder had verstopt. Ze wilde hem nog een laatste keer bestuderen.

Meestal liet ze haar assistent al het papierwerk afhandelen. Ze had een gewoon mens aangenomen omdat ze iedereen wilde laten zien dat mensen en feeën in harmonie konden samenwerken, maar het was al gauw gebleken dat Callum tot weinig meer in staat was dan het archief netjes houden. Farah wist niet goed wat ze met haar secretaris aan moest. En hij was ook nogal prikkelbaar.

Eén ding wist ze zeker. Callum mocht niet bij deze brief in de buurt komen. Niemand anders mocht hem lezen. Dingen die te

maken hadden met Rosalind, de voormalig directrice van Alfea, handelde Farah Dowling het liefst in haar eentje af.

Ze had alle sporen van Rosalind heel zorgvuldig weggewerkt, maar het kwaad had stevige wortels die heel diep zaten. Al jarenlang deed Farah elke dag weer haar best om goede daden te verrichten, en dat zou ze altijd blijven doen om de verschrikkingen van weleer te verjagen. Maar de oude duisternis ging schuil onder elk oppervlak. Vroeg of laat vond het steeds weer een manier om door de scheurtjes heen te dringen en zich als een olievlek te verspreiden.

Deze keer had het kwaad zich laten zien in de vorm van een handgeschreven briefje van Rosalind. Er stond geen adres op en het was blijkbaar nooit verstuurd, maar weggestopt in een boek over magie dat lang ongeopend was gebleven. Vandaag had Farah het papiertje, dat na zestien jaar helemaal vergeeld was, weer uit het boek gehaald en haar hart sloeg een slag over zodra ze het handschrift had herkend. Ze had zo veel bevelen gekregen, geschreven in het krabbelige, krachtige handschrift van Rosalind. Toen ze nog jong was had ze als soldaat anderen gedood op Rosalinds bevel. En zelfs nu nog zorgden Rosalinds woorden ervoor dat Farah meteen in actie wilde komen.

Ze was eerder op de ochtend uit haar kantoor weggeglipt en naar de verlaten Oostvleugel gegaan om het briefje in haar eentje bij flikkerend fakkellicht te bestuderen. Rosalinds woorden waren raadselachtig, maar Farah had geleerd de betekenis ervan te begrijpen. Rosalind suggereerde dat er iets kostbaars verborgen lag in de Eerste Wereld, die rare plek waar mensen woonden en waar elektriciteit de magie had vervangen. En ze kende Rosalind goed genoeg om te weten dat deze kostbare schat een magisch voorwerp of een afgrijselijk wapen moest zijn.

Of misschien wel allebei.

Nadat ze de aanwijzingen in de brief nauwkeurig had doorgenomen, was Farah Rosalinds handelingen van lang geleden

nagegaan. Ze wist inmiddels dat ze moest zoeken op een plek met de vreemde naam 'Californië'. Ze had de hulp van een vriend ingeschakeld zodat ze daar eventuele magie zou kunnen opsporen en ondertussen was ze weer aan het werk gegaan. Maar het geheim drukte als een zware last op haar schouders.

Nu stond Farah bij haar bureau, stopte ze het handgeschreven briefje weg en liep ze de gangen van Alfea in. De hakken van haar praktische veterschoenen tikten tegen de stenen en het geluid echode om haar heen. Ze had haar handen diep weggestopt in de zakken van haar regenjas. De leerlingen stoven uiteen zodra ze haar hoorden aankomen, maar hun gelach bleef wat langer hangen.

Farah was nooit een warm, toegankelijk iemand geweest. Ze had deze introductiedag georganiseerd omdat ze wist dat ze nogal afstandelijk overkwam als ze ouders en leerlingen een rondleiding door de school gaf en ze wilde juist dat iedereen zich hier welkom zou voelen. Als ze alle toekomstige leerlingen uitnodigde om tegelijkertijd naar hun nieuwe school te komen kijken en iedereen in de gelegenheid stelde om elkaar te leren kennen, dan zou dat misschien eenvoudiger gaan.

Soms, als ze keek naar alle leerlingen die zich over het terrein van Alfea haastten, vond Farah het jammer dat ze van nature zo gereserveerd was. Ze had diverse soorten feeën magie aangeleerd gekregen, maar was als Gemoedsfee geboren. Dat was een wat zeldzamere vorm van magie waarmee je andermans emoties kon aanvoelen en gedachten kon lezen. Mensen waren niet graag in de buurt van Gemoedsfeeën, en het kon voor die feeën ook nadelig zijn om te dicht bij anderen te komen. Lang geleden had Farah geleerd om afstand te houden, uit zelfbescherming, maar ook ter bescherming van anderen. Hoe eenzaam dat soms ook kon zijn, het was een les die ze nooit meer zou kunnen vergeten.

Farah keek Alfea rond met de genegenheid die ze haar leerlingen niet wist te tonen. Waterfeeën die hun magie concen-

treerden in glinsterende blauwe druppels. Luchtfeeën die de lucht om hen heen lieten trillen. Aardfeeën die fruit en bloemen lieten groeien. Lichtfeeën die de hemel verlichtten. En Vuurfeeën die elke haard konden aansteken. Er waren ook feeën met zeldzamer gaven. En de Specialisten, die onder Silva's gezag vielen, en die alle anderen beschermden. Ze begreep wel waarom Rosalind beschermelingen had vergaard. Als een van die veelbelovende kinderen ooit bij haar zou aankloppen, zou Farah haar alles leren wat ze wist.

Maar ze wilde niet zo zijn als Rosalind, ze wilde geen leerlingen naar zich toe lokken en gebruiken voor haar eigen doeleinden. Ze kende Rosalinds truc om volgelingen te winnen ook niet. Dus hield Farah afstand en glimlachte ze in zichzelf als ze leerlingen voorbij zag hollen.

Ooit was ze net zo jong geweest. Ze waren allemaal ooit zo jong geweest, zij en haar dierbare vrienden. Ze hielden van elkaar. Hun onderlinge banden waren gesmeed en op de proef gesteld in de strijd. Twee feeën en twee Specialisten: Farah Dowling en Ben Harvey, en Saúl Silva en Andreas van Era-klyon. Al hadden ze alle vier nooit de kans gehad om echt jong te zijn. Ze vormden een team van elitesoldaten die waren getraind om meedogenloos het kwaad te bestrijden. Hun leider, Rosalind, had ervoor gezorgd dat ze zo hard waren als staal.

Destijds had Farah haar vol trots gediend. Ze had Rosalinds opleiding nooit in twijfel getrokken – tot het te laat was.

Nu kolkten haar nachtmerries niet van alle monsters waartegen ze had gestreden, maar van de gruweldaden die ze op haar geweten had. Farahs enige doel was nu dat de leerlingen van Alfea nooit zo zouden worden als zij.

Ze vroeg zich af of ze Saúl of Ben moest vertellen waar ze naartoe ging. Misschien kon ze het best een van hen meevragen. Ze liep door de eikenhouten deuren naar buiten en keek naar de oprijlaan met bomen aan weerskanten. Ze keek opzij naar de

twee vijvers waar de beste soldaat die ze kende de Specialisten opleidde in de vechtkunst.

Saúl Silva stond met zijn armen over elkaar geslagen en zijn blauwe ogen half dichtgeknepen naar een paar leerlingen te kijken die aan het sparren waren. Een van de twee had duidelijk de overhand. Farah herkende Sky's blonde haar, maar had alleen al aan Silva's gezicht kunnen zien om wie het ging. Voor een buitenstaander zag Silva er misschien vooral streng uit, maar hij was nu al zo lang haar beste vriend. Zij zag de trots waarmee hij keek naar de jongen die hij had grootgebracht.

Nee, ze kon dit wel alleen aan. Ze hoefde Saúl niet lastig te vallen.

Ze was anders dan haar oude vrienden. Andreas was dood, die had niets meer nodig. Ben had zijn kinderen, van wie hij zielsveel hield. En Saúl had Sky, Andreas' zoon, die hij wilde beschermen.

Farah had Alfea. En op die manier had ze zelf geen kinderen en tegelijkertijd juist heel veel kinderen. Ze was verantwoordelijk voor iedereen die hier op Alfea rondliep, van de arrogante, jonge prinses tot en met de meest bescheiden fee. Ze zou de veelbelovende jongelingen van deze generatie nooit iets laten overkomen.

Wat voor wapen of schat Rosalind ook in de Eerste Wereld had verborgen, Farah zou het vinden, vernietigen en weer op tijd terug zijn om de introductiedag te openen. Farah zou er alles aan doen om ervoor te zorgen dat iedereen op Alfea veilig, gelukkig en onschuldig was - en bleef.

SPECIALIST

Alfea was de verschrikkelijkste plek op de hele wereld en Riven voelde zich ellendig. Het enige wat hij op school leerde was op

welke manieren hij in elkaar geslagen kon worden, en daar was hij allang bedreven genoeg in. Hij zou zo kunnen promoveren op het loserschap. ‘Wauw, dokter Riven,’ zouden toekomstige losers dan zeggen, ‘u hebt het loser-zijn echt verheven tot een kunstvorm. Wat een inspiratie. Ik kan niet wachten om uw stomme onderzoek te lezen.’

Nog negentien minuten tot het einde van de les.

Ongeveer één seconde lang keek Riven dapper naar zijn sparringpartner, toen dook hij weg voor de klap van Sky's stok en sloeg hij hard met zijn schouder tegen het platform. Sky lachte meedogenloos en hijgde niet eens toen hij gebaarde dat Riven weer overeind moest komen. Riven knarste met zijn tanden. Sky vond zichzelf zoveel beter dan Riven, alleen maar omdat hij... Nou ja, omdat hij ook gewoon zoveel beter wás.

De lentelucht was nog steeds verrassend koud en het donkere wateroppervlak van de vijvers waar de sparringplatformen overheen hingen rimpelde licht in een briesje. Nieuwe, ontluikende bladeren ritselden aan de brede takken van de eiken en bruine beuken die zich tot ver boven hen uitstrekten. Riven rilde van de kou in zijn mouwloze Specialistenuniform. Hij wierp een verlangende blik op de bank aan de waterkant, waar hij zijn fijne, warme hoody en coole leren jack had achtergelaten.

‘Doorgaan!’ blafte Silva, het hoofd van de Specialisten. ‘Geef je nooit gewonnen!’

Maar Riven wilde niets liever dan het opgeven. *Ja, Sky, sla me maar in elkaar. Zo vaak als je wilt. Moet ik hier echt nog blijven zodat iedereen kan zien hoe ik verslagen en vernederd word? Kan ik niet gewoon mijn gezicht in een boomstam kerven, zodat je die omver kan gooien?* Dan konden alle andere Specialisten fijn lachen en wijzen naar boomstam-Riven terwijl hij zelf een wandeling door de natuur aan het maken was.

Sky's stok sloeg hard tegen die van Riven. Zo hard dat hij